

ŚRODKI POMOCNICZE	NORMA BRANŻOWA	BN-79
	Dyspergator NNO	6069-06
		Zamiast BN-66/6069-06
		Grupa katalogowa X 95

1. WSTĘP

Przedmiotem normy jest Dyspergator NNO otrzymywany przez kondensację formaldehydową kwasów arylosulfonowych i zobojętnienie produktu kondensacji ługiem sodowym. Dyspergator NNO stosowany jest w przemyśle barwników, włókienniczym, papierniczym i garbarskim.

2. PODZIAŁ I OZNACZENIE2.1. Podział

2.1.1. Odmiany. W zależności od stanu skupienia, różni się dwie odmiany Dyspergatora NNO:

- ciekły - C,
- stały - S.

2.1.2. Rodzaje. W zależności od wymagań technicznych i przeznaczenia, rozróżnia się dwa rodzaje Dyspergatora NNO ciekłego: CW i CP oraz dwa rodzaje Dyspergatora NNO stałego: S6 i S10.

2.2. Przykład oznaczenia Dyspergatora NNO odmiany S, rodzaju S10:

DYSPERGATOR NNO-S10 BN-79/6069-06

3. WYMAGANIA

3.1. Wygląd zewnętrzny. Dyspergator NNO ciekły powinien być cieczą o konsystencji oleju, barwy brunatnobrązowej. Dyspergator NNO stały powinien być proszkiem barwy piaskowej; niewielkie zbrylenie dopuszcza się tylko w rodzaju S.

3.2. Wymagania fizyczne i chemiczne - wg tabl. 1.

Tablica 1

Wymagania	Rodzaje			
	CW	CP	S6	S10
1	2	3	4	5
a) Gęstość w temperaturze 20°C, g/cm ³	1,150÷1,170	1,150÷1,170	-	-
b) Wody, %, nie więcej niż	68	68	6	10
c) Popiołu w przeliczeniu na suchą substancję, %, nie więcej niż	34	34	34	34
d) pH 2,5-procentowego roztworu wodnego w przeliczeniu na suchą substancję	7÷8	7÷8	7÷8	7÷8
e) Zdolność dyspergująca w przeliczeniu na suchą substancję, %, nie więcej niż	7	7	7	7
f) Substancji aktywnej w przeliczeniu na suchą substancję, %, nie mniej niż	-	65	65	65
g) Siarczanu sodowego, w przeliczeniu na suchą substancję, %, nie więcej niż	-	2,5	2,5	2,5
h) Soli sodowej kwasu 2-naftalenosulfonowego ¹⁾ (soli "beta") w przeliczeniu na suchą substancję, %, nie więcej niż	-	9	9	9
i) Odporność na wodorotlenek sodowy	odporny wg 5.4.10	-	-	-
j) Odporność na węglan sodowy	odporny wg 5.4.11	-	-	-
k) Pozostałość po przesiewie na sicie o boku oczka kwadratowego 0,3 mm	-	-	brak	-

¹⁾ Oznaczanie wykonuje się na życzenie odbiorców.

Zgłoszona przez Zjednoczenie Przemysłu Organicznego ORGANIKA
 Ustanowiona przez Dyrektora Zjednoczenia Przemysłu Organicznego ORGANIKA dnia 8 marca 1979 r.
 jako norma obowiązująca od dnia 1 stycznia 1980 r.
 (Dz. Norm. i Miar nr 11/1979 poz. 60)

4. PAKOWANIE, PRZECHOWYWANIE I TRANSPORT

4.1. Pakowanie. Dyspergator NNO ciekły należy pakować w bębny ciężkie wewnątrz lakierowane, z dnami stałymi, pojemności 200 dm³ wg BN-76/5046-01 i BN-76/5046-03, pojemniki lub beczki z tworzyw sztucznych pojemności do 120 dm³.

Dyspergator NNC stały należy pakować w worki papierowe 1822-21/OK-3 - 1AS wg PN-76/P-79005, po 25 kg netto. Przy wysyłkach drobnicowych worki papierowe z Dyspergatorem NNO stałym należy dodatkowo umieszczać w workach jutowych wg PN-72/P-84535.

Znakowanie opakowań należy wykonać zgodnie z PN-76/O-79252 w sposób widoczny, umieszczając na każdym opakowaniu napis zawierający co najmniej:

- nazwę lub znak wytwórni,
- oznaczenie wg 2.2,
- numer partii,
- masę brutto i netto.

4.2. Formowanie jednostek ładunkowych. W przypadku stosowania paletyzacji, jednostki ładunkowe powinny być formowane na paletach o wymiarach 800x1200 wg PN-75/M-78216.

Ładunek na palecie należy zabezpieczyć przed przesuwaniem się i deformacją.

4.3. Przechowywanie. Dyspergator NNO ciekły i stały należy przechowywać w szczelnie zamkniętych opakowaniach wg 4.1, w krytych i suchych pomieszczeniach w temperaturze 5 ÷ 25°C. Przechowywanie ciekłego Dyspergatora NNO w temperaturze poniżej +5°C może doprowadzić do częściowego wydzielenia osadu lub stać się całkowicie zestaloną substancją, który jednak po ogrzaniu do temperatury około 20°C i wymieszaniu powinien wrócić do pierwotnej postaci, nie tracąc swoich właściwości.

4.4. Transport Dyspergatora NNO ciekłego powinien odbywać się w cysternach ze stali kwasoodpornej lub z wykładziną ebonitową, zaopatrzonych w elementy grzejne. Dyspergator NNO stały w workach lub ciekły w bębnach, pojemnikach czy beczkach należy przewozić krytymi środkami transportu. Przy przewozie koleją produkt należy ładować do granic pełnego wykorzystania wagonu, zabezpieczając równocześnie przed przemieszczaniem się w czasie transportu zgodnie z Przepisami o ładowaniu i wyładunku wagonów towarowych w komunikacji wewnętrznej.

W transporcie samochodowym produkt należy ładować zgodnie z Instrukcją o ładowaniu samochodów ciężarowych i przyczep.

5. BADANIA

5.1. Rodzaje badań

- sprawdzenie wyglądu zewnętrznego (3.1),
- oznaczanie gęstości (3.2a),
- oznaczanie zawartości wody (3.2b),
- oznaczanie zawartości popiołu (3.2c),
- oznaczanie pH (3.2d),
- oznaczanie zdolności dyspergującej (3.2e),
- oznaczanie zawartości substancji aktywnej (3.2f),
- oznaczanie zawartości siarczanu sodowego (3.2g),
- oznaczanie zawartości soli sodowej kwasu 2-naftalenosulfonowego (3.2h),
- oznaczanie odporności na wodorotlenek sodowy (3.2i),
- oznaczanie odporności na węglan sodowy (3.2j),
- oznaczanie pozostałości po przesiewie na sicie (3.2k).

5.2. Wielkość partii. Partię Dyspergatora NNO ciekłego stanowi zawartość jednej cysterny, a w przypadku małych opakowań - najwyżej 250 bębnów, pojemników lub beczek napełnionych z jednego zbiornika magazynowego.

Partię Dyspergatora NNO stałego stanowi zawartość najwyżej 250 worków.

5.3. Pobieranie próbek i przygotowanie średniej próbki laboratoryjnej - wg PN-67/C-04500.

Z przedstawionej do badań partii należy wylosować liczbę opakowań wg tabl. 2.

Tablica 2

Liczba opakowań w partii	Liczba opakowań wylosowanych do pobierania próbek
1	2
do 5	wszystkie
6 ÷ 15	5
16 ÷ 25	7
26 ÷ 63	8
64 ÷ 160	9
161 ÷ 250	10

W przypadku cystern, próbki pierwotne należy pobierać z każdej cysterny.

U producenta dopuszcza się pobieranie próbek Dyspergatora NNO ciekłego ze zbiornika magazynowego.

Próbki pierwotne Dyspergatora NNO ciekłego należy pobierać próbnikiem nr 1 ÷ 7, Dyspergatora NNO stałego - próbnikiem nr 14 ÷ 16 wg PN-74/C-60008.

Masa średniej próbki laboratoryjnej nie powinna być mniejsza niż 1000 g. Część średniej próbki laboratoryjnej, w ilości nie mniejszej niż 500 g, należy przechowywać do analiz rozjemczych przez 3 miesiące od daty wyprodukowania wyrobu.

5.4. Opis badań

5.4.1. Sprawdzenie wyglądu zewnętrznego należy wykonać organoleptycznie.

5.4.2. Oznaczanie gęstości – wg PN-58/C-26000 p. 2.2.

5.4.3. Oznaczanie zawartości wody

a) w Dyspergatorze NNO ciekłym wykonać wg PN-66/C-04523, odważając 10 g produktu z dokładnością do 0,01 g,

b) w Dyspergatorze NNO stałym wykonać wg następującego przepisu: w naczynku wagowym, wysuszonym do stałej masy w temperaturze $90 \pm 100^{\circ}\text{C}$, odważyć 10 g produktu z dokładnością do 0,001 g, suszyć w otwartym naczynku do stałej masy w temperaturze $90 \pm 100^{\circ}\text{C}$.

Zawartość wody (X) obliczyć w procentach wg wzoru

$$X = \frac{m - m_1}{m_2} \cdot 100 \quad (1)$$

w którym:

m – masa naczynka z produktem przed suszeniem, g,

m_1 – masa naczynka z produktem po suszeniu, g,

m_2 – odważka produktu, g.

Za wynik należy przyjąć średnią arytmetyczną wyników co najmniej dwóch oznaczeń, których różnica wynosi powyżej 0,1%.

5.4.4. Oznaczanie zawartości popiołu wykonać wg PN-58/C-26000 p. 2.10, odważając $0,5 \pm 1,0$ g Dyspergatora NNO ciekłego lub $0,3 \pm 0,5$ g Dyspergatora NNO stałego i prażyć popiół w temperaturze 800°C .

5.4.5. Oznaczanie pH wykonać pehametrem w temperaturze pokojowej, stosując 2,5-procentowy roztwór wodny Dyspergatora NNO w przeliczeniu na suchą substancję.

Za wynik należy przyjąć średnią arytmetyczną wyników dwóch oznaczeń nie różniących się więcej niż 0,1.

5.4.6. Oznaczanie zdolności dyspergującej

5.4.6.1. Przygotowanie roztworu. Odważyć 0,5 g Dyspergatora NNO, w przeliczeniu na suchą substancję, z dokładnością do 0,002 g, przenieść ilościowo do kolby pomiarowej pojemności 100 cm^3 i uzupełnić wodą do kreski.

5.4.6.2. Wykonanie oznaczania. Pobrać $7,0\text{ cm}^3$ roztworu sporządzonego wg 5.4.6.1, uzupełnić wodą do $10,0\text{ cm}^3$ i dalej postępować wg PN-67/C-04803.

5.4.7. Oznaczanie substancji aktywnej

5.4.7.1. Zasada oznaczania. Zasada metody polega na zatrzymaniu na anionicie kwasu 2-naftalenosulfonowego i anionów nieorganicznych.

Wyciek z kolumny anionitowej zawierający pochodne dwu- i wyżej skondensowanych kwasów naftalenosulfonowych, stanowiące substancję aktywną, przepuszcza się przez kolumnę kationitową, otrzymując kwasy, które miareczkuje się roztworem wodorotlenku sodowego.

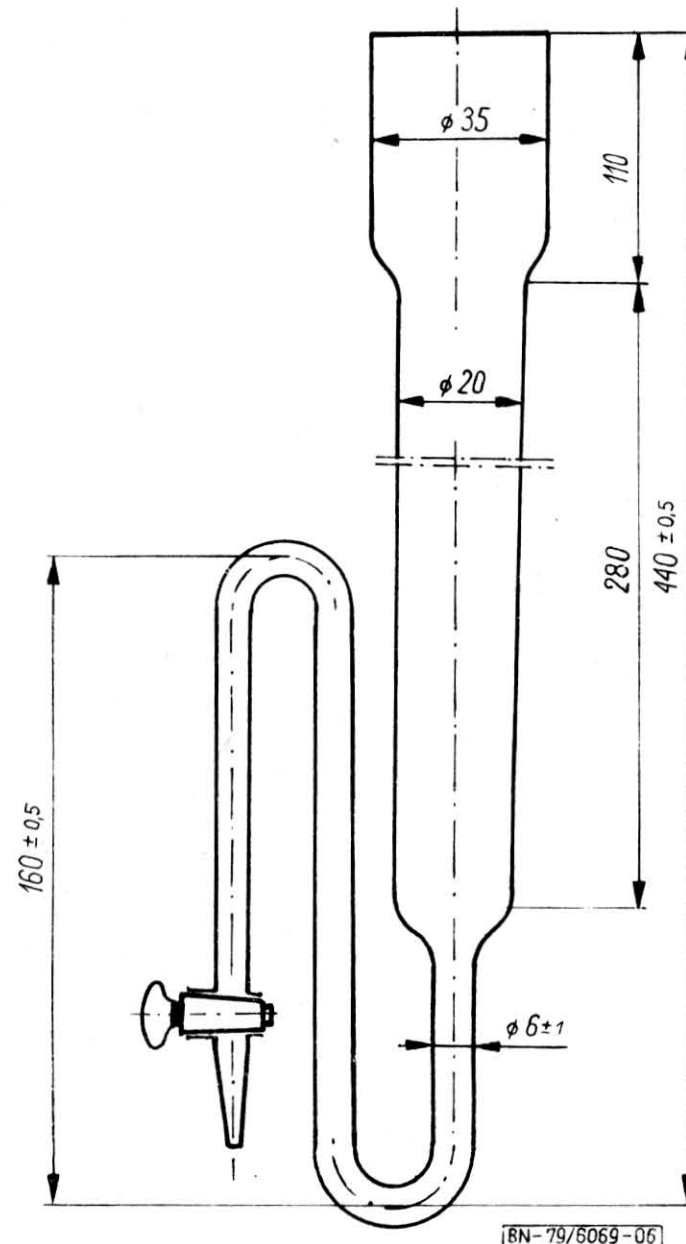
5.4.7.2. Odczynniki i materiały

a) Anionit: Amberlite IRA-410 (Cl) lub 400 (Cl).

b) Czerwień metylowa wskaźnik, roztwór 0,1-procentowy.

c) Kationit: Amberlite IR-120 (H).

d) Kolumna jonitowa wg rysunku.

e) Kwas solny (1,19) cz.d.a., roztwór 5-procentowy.

f) Wodorotlenek sodowy cz.d.a., roztwór 0,1N.

g) Wodorotlenek sodowy cz.d.a., roztwór 4-procentowy.

5.4.7.3. Przygotowanie kolumny anionitowej. W zlewce odważyć około 70 g anionitu, wlać 200 cm^3 wody destylowanej i pozostawić na 16 ± 20 h. Tak przygotowaną zawiesinę napętnić kolumnę do wysokości 22 cm (zawiesinę wlać do kolumny, mieszając zawartość zlewki pręcikiem szklanym). Za pomocą kraniku odpuścić wodę do wysokości złoża. Następnie przepuścić przez złoże 200 cm^3 4-procentowego roztworu wodorotlenku sodowego z szybkością około $2\text{ cm}^3/\text{min}$, po czym przepłukać kolumnę wodą destylowaną do reakcji obojętnej wycieku wobec czerwieni metylowej; do płukania zużyć $1 \pm 1,5\text{ dm}^3$ wody. Nadmiar wody odpuścić do wysokości złoża.

Przygotowana w ten sposób kolumna zawiera anionit w formie wodorotlenowej i jest gotowa do pracy.

5.4.7.4. Przygotowanie kolumny kationitowej. W zlewce odważyć około 70 g kationitu, dodać 200 cm^3 wody destylowanej i pozostawić na 16 ± 20 h. Tak przygotowaną zawiesinę napętnić kolumnę do wysokości 22 cm (zawiesinę wlać do kolumny, mieszając zawartość zlewki pręcikiem szklanym). Za pomocą kraniku odpuścić wodę do wysokości zło-

za i przemyć kationit 200 cm³ 5-procentowego roztworu kwasu solnego. Szybkość przepuszczania roztworu kwasu solnego 2 ÷ 3 cm³/min.

Następnie wypłukać kwas solny wodą destylowaną do reakcji obojętnej wycieku wobec czerwieni metylowej. Nadmiar wody odpuścić do wysokości złoża.

Przygotowana w ten sposób kolumna zawiera kationit w formie wodorowej i jest gotowa do pracy.

5.4.7.5. Wykonanie oznaczania. Cdważyć 2,00 ÷ 2,05 g Dyspergatora, w przeliczeniu na suchą substancję, z dokładnością do 0,001 g, rozpuścić w 50 cm³ wody, roztwór wlać do kolumny anionitowej przygotowanej wg 5.4.7.3 i przepuścić przez złoże z szybkością 1,5 cm³/min, odpuszczając roztwór nieco poniżej górnej krawędzi złoża (1 ÷ 2 cm).

Następnie kolumnę przepłukać wodą, w ilości 100 cm³, przepuszczając z taką samą szybkością jak roztwór Dyspergatora. Obydwa wycieki zebrać do kolby pomiarowej pojemności 200 cm³, przy czym wodę płuczającą wypuszczać ze złoża dopóki ciecz wypływa z kolumny (koniec syfonowania). Roztwór w kolbie dopełnić wodą do 200 cm³ i wymieszać.

Pobrać pipetą 25 cm³ roztworu i wprowadzić do kolumny kationitowej, przepuścić przez złoże z szybkością 1,5 cm³/min, a następnie z taką samą szybkością przemyć złoże 100 cm³ wody, odpuszczając wodę ze złoża aż do końca syfonowania.

Wycieki z kolumny zebrać w kolbie stożkowej, dodać 3 ÷ 4 krople czerwieni metylowej i miareczkować 0,1N roztworem wodorotlenku sodowego do pierwszej trwałej zmiany barwy.

Przez kolumnę kationitową można przepuścić 2 ÷ 3 porcje roztworu odbieranego z kolumny anionitowej, a następnie kationit należy zregenerować. Kationit można regenerować 30 ÷ 40 razy wg 5.4.7.4.

Anionit nie nadaje się do regeneracji i do każdego oznaczania należy użyć świeżej porcji.

5.4.7.6. Obliczanie wyników. Zawartość substancji aktywnej (X) w przeliczeniu na suchą substancję obliczyć w procentach wg wzoru

$$X = \frac{0,02362 \cdot V \cdot 8 \cdot 100 \cdot 100}{m \cdot a} = \frac{1889,6 \cdot V}{m \cdot a} \quad (2)$$

w którym:

V – objętość ściśle 0,1N roztworu wodorotlenku sodowego zużytego do miareczkowania, cm³,

m – odważka Dyspergatora NNO, g,

a – zawartość suchej substancji, %,

0,02362 – ilość aktywnej substancji, odpowiadająca 1 cm³ ściśle 0,1N roztworu wodorotlenku sodowego, g.

5.4.7.7. Wynik końcowy oznaczania. Za wynik przyjąć średnią arytmetyczną wyników co najmniej dwóch oznaczeń, których różnica nie przekracza 1.

5.4.8. Oznaczanie zawartości siarczanu sodowego

5.4.8.1. Zasada oznaczania polega na wytrącaniu jonów siarczanowych za pomocą azotanu barowego wobec wskaźnika karboxyarsenazo.

5.4.8.2. Odczynniki i roztwory

a) Alkohol etylowy cz.

b) Azotan barowy cz. d. a., roztwór 0,1N, którego miano oznaczyć następująco: do kolby stożkowej pojemności 100 cm³ odmierzyć w kolejności: 10,0 cm³ 0,05N roztworu siarczanu sodowego, 10 cm³ buforu octanowego, 21 cm³ alkoholu etylowego, 2 krople roztworu wskaźnika karboxyarsenazo. Otrzymany roztwór miareczkować roztworem azotanu barowego do pierwszej zmiany barwy z fioletoworóżowej na niebieskogrnatową z odcieniem różowym. Wykonać co najmniej 4 równoległe miareczkowania, przy czym różnice między użytymi objętościami roztworu azotanu barowego nie powinny przekraczać 0,1 cm³. Do obliczeń normalności przyjąć średnią arytmetyczną tych objętości.

c) Bufor octanowy o pH 5,5 ÷ 6,5 sporządzony w następujący sposób: 100 cm³ 0,2N roztworu kwasu octowego cz. d. a. zmieszać z 900 cm³ 0,2N roztworu octanu sodowego cz. d. a. Sprawdzić pH otrzymanego roztworu za pomocą pehametru. W przypadku pH różnego od podanego zakresu, skorygować roztworem kwasu octowego lub roztworem octanu sodowego.

d) Siarczan sodowy cz. d. a., roztwór ściśle 0,05N.

e) Wskaźnik karboxyarsenazo firmy Fluka lub innej, roztwór 0,3-procentowy.

5.4.8.3. Wykonanie oznaczania. W zlewce pojemności 50 cm³ odważyć około 4 g Dyspergatora NNO stałego lub około 6 g Dyspergatora NNO ciekłego, z dokładnością do 0,0002 g, dodać 20 ÷ 30 cm³ wody i wymieszać pręcikiem szklanym. Zawartość zlewki przenieść ilościowo do kolby pomiarowej pojemności 100 cm³ i uzupełnić do kreski wodą. Do kolby stożkowej pojemności 100 cm³ odmierzyć pipetą kolejno: 10 cm³ przygotowanego roztworu Dyspergatora, 10 cm³ buforu octanowego, 21 cm³ alkoholu etylowego, 2 krople roztworu wskaźnika.

Otrzymany roztwór miareczkować roztworem azotanu barowego do pierwszej zmiany barwy z fioletoworóżowej na niebieskogrnatową z odcieniem różowym.

5.4.8.4. Obliczanie wyników. Zawartość siarczanu sodowego w przeliczeniu na suchą substancję (X) obliczyć w procentach wg wzoru

$$X = \frac{0,0028412 \cdot V \cdot 100 \cdot 10 \cdot 100}{m \cdot a} = \frac{284,12 \cdot V}{m \cdot a} \quad (3)$$

w którym:

V – objętość ściśle 0,04N roztworu azotanu barowego zużytego do miareczkowania, cm^3 ,

m – odważka produktu, g,

a – zawartość suchej substancji, %,

0,0028412 – ilość siarczanu sodowego odpowiadająca 1 cm^3 ściśle 0,04N roztworu azotanu barowego, g.

5.4.8.5. Wynik końcowy oznaczania. Za wynik należy przyjąć średnią arytmetyczną wyników co najmniej dwóch oznaczeń, których różnica nie przekracza 0,5.

5.4.9. Oznaczanie zawartości soli sodowej kwasu 2-naftalenosulfonowego (soli "beta")

5.4.9.1. Zasada oznaczania. Zasada metody polega na rozdzieleniu soli "beta" od Dyspergatora NNO za pomocą chromatografii bibułowej występującej, wywołaniu chromatogramu żółcienią pinokryptolową i porównaniu intensywności świecenia płam ze skalą wzorców.

5.4.9.2. Odczynniki i roztwory

a) Sól sodowa kwasu 2-naftalenosulfonowego cz. d. a.

b) Układ rozwijający: alkohol propylowy cz. d. a. + woda amoniakalna cz. d. a., 2 + 1 części objętościowych.

c) Żółcień pinokryptolowa, roztwór 0,05-procentowy.

5.4.9.3. Przyrządy i materiały

a) Bibuła chromatograficzna Whatman nr 3 o wymiarach 20 x 20 cm.

b) Komora chromatograficzna.

c) Lampa kwarcowa.

d) Mikropipeta lub mikrostrzykawka, pojemności 0,01 cm^3 .

e) Rozpylacz laboratoryjny.

5.4.9.4. Przygotowanie komory chromatograficznej. Do wypoziomowanej i wyłożonej bibułą do sączenia komory chromatograficznej wprowadzić układ rozwijający w takiej ilości, aby stanowił warstwę 1,0 ÷ 1,5 cm. Komorę zamknąć pokrywą i pozostawić w temperaturze pokojowej przez około 1 h w celu wysycenia parami.

5.4.9.5. Wykonanie oznaczania. Sporządzić wzorcowe roztwory wodne soli sodowej kwasu 2-naftalenosulfonowego o stężeniu 0,07, 0,09, 0,10 i 0,11%.

Odważyć 1 g Dyspergatora NNO w przeliczeniu na suchą substancję, z dokładnością do 0,001 g, rozpuścić w wodzie, przenieść ilościowo do kolby pomiarowej pojemności 100 cm^3 i uzupełnić wodą do kreski.

Na bibułę Whatman nr 3 nanieść za pomocą mikropipety lub mikrostrzykawki po 0,01 cm^3 roztworu Dyspergatora NNO i roztworów wzorcowych soli sodowej kwasu 2-naftalenosulfonowego, w odległości 2 cm od dolnej krawędzi bibuły, w odstępach 2,5 cm. Roztwór badanego Dyspergatora nanieść dwukrotnie.

W odległości około 15 cm od punktu naniesienia roztwo-

rów zaznaczyć drogę rozwijania chromatogramu. Bibułę pozostawić do wyschnięcia, po czym zawiesić w komorze chromatograficznej, zanurzając dolną jej krawędź na głębokość 0,5 ÷ 1 cm w układzie rozwijającym i pozostawić na czas niezbędny do rozwinięcia chromatogramu na zaznaczonej drodze. Następnie wyjąć chromatogram z komory i pozostawić w stanie zawieszonym pod wyciągiem do wysuszenia. Wysuszony chromatogram spryskać równomiernie roztworem żółcieni pinokryptolowej.

Wywołany chromatogram oglądać w świetle lampy kwarcowej i porównać wizualnie plamy roztworu badanego Dyspergatora z szeregiem plam wzorcowych. Na podstawie obserwacji intensywności świecenia plam określić procentową zawartość soli "beta".

5.4.10. Oznaczanie odporności na wodorotlenek sodowy.

Do kolby stożkowej pojemności 250 cm^3 , z doszlifowanym korkiem, wprowadzić 5 cm^3 Dyspergatora NNO ciekłego, 75 cm^3 wody destylowanej i 120 cm^3 20-procentowego roztworu wodorotlenku sodowego cz. d. a. Zawartość kolby wymieszać i pozostawić na 24 h w temperaturze 20 ± 2°C.

Równocześnie należy wykonać ślepą próbę przez zmieszanie 80 cm^3 wody z 120 cm^3 20-procentowego roztworu wodorotlenku sodowego cz. d. a.

Produkt jest odporny na wodorotlenek sodowy, jeżeli po 24 h ilość wytrąconego osadu nie jest większa od ilości osadu w ślepej próbie.

5.4.11. Oznaczanie odporności na węglan sodowy. Do słoika pojemności 100 cm^3 , z doszlifowanym korkiem, wprowadzić 15 cm^3 Dyspergatora NNO ciekłego, 10 cm^3 10-procentowego roztworu węglanu sodowego cz. d. a., wymieszać i pozostawić na 24 h w temperaturze 20 ± 2°C.

Równocześnie należy wykonać ślepą próbę przez zmieszanie 15 cm^3 wody z 10 cm^3 10-procentowego roztworu węglanu sodowego cz. d. a.

Produkt jest odporny na węglan sodowy, jeżeli po 24 h ilość wytrąconego osadu nie jest większa od ilości osadu w ślepej próbie.

5.4.12. Oznaczanie pozostałości po przesiewie na sicie wykonać metodą na sucho wg PN-71/C-04501 p. 4.3, ręcznie przesiewając przez sito o boku oczka kwadratowego 0,3 mm 100 g próbki odważonej z dokładnością do 0,01 g. Przesiewać należy pędzelkiem z miękkiego włosia przez około 10 min.

5.5. Zaokrąglanie i zapisywanie liczb dotyczących końcowych wyników oznaczeń parametrów wg 3.2 należy wykonać zgodnie z PN-70/N-02120 p. 3.3.2.

5.6. Ocena wyników badań. Partię Dyspergatora NNO należy uznać za zgodną z wymaganiami normy, jeżeli wyniki badań podanych w 5.1, są zgodne z wymaganiami wg rozdz. 3.

5.7. Zaświadczenie o wynikach badań. Do każdej partii wysłanego produktu wytwórca obowiązany jest dołączyć świadectwo kontroli jakości stwierdzające zgodność wyników badań z wymaganiami normy.

6. POSTANOWIENIA PRZEJŚCIOWE

Do końca 1980 r. dopuszcza się produkowanie Dyspergatora NNO rodzaju S6 bez oznaczania przesiewu na sicie.

KONIEC

INFORMACJE DODATKOWE

1. Instytucja opracowująca normę - Nadodrzańskie Zakłady Przemysłu Organicznego ORGANIKA-ROKITA w Brzegu Dolnym.

2. Istotne zmiany w stosunku do BN-66/6069-06

a) wprowadzono dwa rodzaje Dyspergatora NNO ciekłego: CW - przeznaczonego głównie dla Wolskich Zakładów Przemysłu Barwników ORGANIKA w Woli Krzysztoporskiej i CP dla pozostałych odbiorców oraz dwa rodzaje Dyspergatora NNO stałego: S6 o zawartości wody nie większej niż 6% i S10 o zawartości wody nie większej niż 10%.

b) zrezygnowano z oznaczania barwy w skali jodowej Dyspergatora NNO ciekłego, ze względu na trudności porównywania barwy z wzorcem,

c) wprowadzono oznaczanie zawartości: substancji aktywnej, siarczanu sodowego i soli sodowej kwasu 2-naftaleno-sulfonowego, zabezpieczające dostatecznie jakość Dyspergatora pod kątem możliwości stosowania go do standaryzacji barwników,

d) wyeliminowano pakowanie Dyspergatora NNO ciekłego do balonów szklanych, wprowadzając zamiast nich pojemniki i beczki z tworzyw sztucznych.

3. Normy i dokumenty związane

PN-67/C-04500 Produkty chemiczne. Wytyczne pobierania i przygotowywania próbek

PN-71/C-04501 Analiza sitowa. Wytyczne wykonywania

PN-66/C-04523 Oznaczanie zawartości wody metodą destylacyjną

PN-67/C-04803 Środki powierzchniowo czynne. Ocena zdolności dyspergowania

PN-58/C-26000 Garbniki syntetyczne. Metody badań

PN-74/C-60008 Próbniki do pobierania próbek produktów bezkształtnych

PN-75/M-78216 Palety ładunkowe płaskie jednopłytowe czterowiejsiowe bez skrzydeł drewniane 800x1200 EUR

PN-70/N-02120 Zasady zaokrąglania i zapisywania liczb

PN-76/O-79252 Transportowe jednostki opakowaniowe. Znaki i znakowanie. Wymagania podstawowe

PN-76/P-79005 Opakowania transportowe. Worki papierowe

PN-72/P-84535 Worki z włókien tykowych

BN-76/5046-01 Opakowania transportowe metalowe. Bębny ciężkie z obręczami wytłaczanymi

BN-76/5046-03 Opakowania transportowe metalowe. Bębny ciężkie z obręczami nasadzanymi

Przepisy o ładowaniu i wyładunku wagonów towarowych w komunikacji wewnętrznej. Załącznik nr 10 (do art. 27, ust. 4 p. 4 DKP Dz. TiZK z 1968 r., nr 4 poz. 10) wraz z późniejszymi zmianami

Instrukcja o ładowaniu samochodów ciężarowych i przyczep. Załącznik do Zarządzenia Ministra Komunikacji z dnia 7 marca 1963 r. (Mon. Pol. nr 24/1963, poz. 123)

4. Normy zagraniczne

NRD WFS 2048 Textil-, Leder- und Gummi Hilfsmittel. Wotamol WS, Cutamol NNO, Cutamol NNO 8061

5. Symbol wg SWW - 1284-320.